

Forbrydelsen i Humleby

Her kunne man vælge og vrage mellem dumme svin for ikke at tale om den berygtede rørlægger, og så valgte forfatteren og Danmarks Radio, at det lige skulle være den flinke flyttemand, der var morder og voldtægtsforbryder. Pensionisten havde gjort sit til, at det skulle gå anderledes...

Det var en mørk og stormfuld nat.

Pensionisten vendte sig hvileløs i sengen.

– Tænk at lade en skide flyttemand være morderen. Og så ovenikøbet en skideflink flyttemand.

– Der var ellers dumme svin nok at tage af i den serie – ondskabsfulde politikere og kyniske spin-doktorer i lange baner...

Ærgrelsen gjorde det svært for ham at falde i søvn. På den anden side havde han god samvittighed.

Han havde gjort sit til, at historien fik en anden udgang – og til at Humleby kom til at fremstå i et andet lys.

Hele serien "Forbrydelsen" havde fra først til sidst været en tilsvining af Humleby – i det omfang Humleby overhovedet blev nævnt.

Noget med svamp i kælderens – en knægt, der tillod sig at kalde et pænt Humleby-hus for et "skodhus" kulminerende med en grov voldtægt i et hus, som pensionisten vidste, at ejeren havde brugt flere år på at sætte fint i stand.

Han havde til dels fået bekræftet, at seriens forfatter aldrig havde sat sine ben i Humleby. Og derfor ikke kunne vide bedre...

På et tidspunkt, hvor serien gik i stå og holdt en lang pause, havde pensionisten tilbudt sin assistance, så serien kunne komme

i gang igen, og den rette mand blive fældet som morder.

Han var taget ud i DR-byen i Ørestad og havde med stort besvær fundet frem til det kontor, hvor drama-chefen, Ingvar Golfbold, residerede.

”Jeg kommer på vegne af en hel del pæne mennesker i Humleby for at få rettet et par misforståelser og for at tilbyde min hjælp med at få gang i serien ”Forbrydelsen” igen.”

Sådan havde hans velforberejdede indgangsreplik lydt helt fejlfrit. Men den højrøvede chef svar lød ikke, som han havde ventet:

”Hvem er du, og hvem har lukket dig ind?”.

Så måtte han jo indrømme, at han slet ikke var blevet lukket ind, men havde sneget sig væk fra en rundvisning, ja og så var han tilfældigvis stødt på et navneskilt, der sagde ham, at her var det rette sted, at få ”Forbrydelsen” bragt på rette spor.

Hans forklaring havde formildet chefen, selv om den ikke var helt rigtig. Faktisk havde han brugt en times tid på at finde frem til netop denne dør.

”Ja, vi synes jo ikke om den måde, Humleby bliver brugt på i serien...”

”Det er jo nok mit ansvar, må jeg indrømme. Forfatterne ville flytte flyttemanden til kartoffelrækkerne, men der greb jeg ind. Vi kan jo ikke lade det kvarter, overborgmesteren bor i, være gerningssted, og alle vores biler ville være i vejen, når vi skal lave optagelser.... Ja så blev det altså Humleby.”

”Jamen, der står jeres biler også i vejen”, fik pensionisten fremstammet. Han var endnu ikke kommet sig over den kølige modtagelse.

”OK.OK. Hvor meget?...”, spurgte så dramachefen.

”Hvor meget – hvorfor noget?”. Pensionisten forstod ikke rigtig, hvor dramachefen ville hen.

”Ja, hvad forlanger I for at give plads til vores biler og for at få mulighed for at gubbe jer op af vores stjerner?”

Nu gik det op for pensionisten, at dramachefen stod og tilbød

ham penge. Sådan nogen troede han ellers ikke, at Danmarks Radio havde.

”Jo...” – pensionisten tænkte lidt og sagde så ”Vi vil gerne have en ny opvaskemaskine i Beboerhuset – skal vi sige 5000 kr?”

Hverken dramachefen eller pensionisten anede noget som helst om, hvad en opvaskemaskine kostede.

5000 kr. blev uden videre accepteret.

”Så er I vel glade igen i Humleby?”, spurgte dramachefen.

”Jo, vi trænger til en ny opvaskemaskine, og skuespillerne er da velkomne, men vi vil gerne have Humleby til at fremstå i et bedre lys...”

”Det er ikke mig, der skriver handlingen. Og du får nok ikke noget ud af at snakke med forfatteren. Farvel”.

Dramachefen viste pensionisten døren.

Det lykkedes pensionisten at finde frem til forfatteren en måneds tid senere.

Og da det gik op for forfatteren, at pensionisten i modsætning til tusinde andre påtrængende personer ikke fiskede efter hvem, der var morderen, men ville bidrage med sit lokalkendskab og andre ideer, ja så lod forfatteren ham få fem minutter – en gang i oktober.

Pensionisten indså, at han ikke kunne komme igennem med sin tanke om at få Humleby præsenteret i serien fra sin bedste side – med gadefest, glade mennesker, solskin, øl, musik og gang i Webergrillene i alle forhaverne. Det løste på den anden side problemet med at få plads til gadefesten for alle Danmarks Radios biler. Det problem havde rumsteret inde i hans hoved uden, at han fandt en løsning. Men et møde med forfatteren...Det var sandelig noget.

Fra nu af spildte pensionisten ikke en eneste lejlighed, hvor det lykkedes at få en snak i gang om ”Forbrydelsen”. Efterhånden vidste hele Humleby, at seriens forfatter havde bedt ham komme til et møde, så han kunne få gang i serien igen – og få hjulpet den søde kriminaldetektiv ud af det dødvande, som opklaringsarbejdet foreløbig var endt i.

Folk var begyndt at spørge ham, om forfatteren havde røbet, hvem morderen er:

”For at sige det, som det er, så lader vi flere muligheder stå åbne og vi vil først længere hen i serien bestemme os for, hvem den skyldige er”, svarede han dem.

På den måde fik folk i Humleby endnu mere at spekulere over.

Han fulgte intenst med i serien, da den omsider kom i gang igen. Gadefesten var forbi og weber-grillene ville snart blive taget ind. Men julemarkedet var også en god mulighed for at få vist omverdenen, hvor dejligt, hyggeligt og festligt, der kan være i Humleby. Han måtte komme med så mange gode ideer, at serien blev forlænget med så tilpas mange afsnit, at den fik julen med, og så måtte han naturligvis hjælpe den stakkels kvindelige kriminaldetektiv, Lund, med at afsløre morderen.

Hende havde han fået ondt af, da han en lummervarm sensommerdag så hende opløst af sved gå op ad Carstensgade i en tyk islandsk sweater. Teknikere, kamerafolk – ja, alle andre gik i T-shirts og korte bukser. Under optagelserne havde pensionisten gjort ihærdige forsøg på at komme med i billedet. Han havde sågar prøvet på at komme ind i huset i Carstensgade, som Danmarks Radio havde fået stillet til rådighed, efter at det havde stået tomt gennem flere år og kun haft lejlighedsvis besøg af håndværkere.

Pensionisten troede ikke, at de vidste, hvem der var den kommende beboer, og mente at han ville slippe godt fra at lade som om, det var ham selv, så han brasede bare ind i huset.

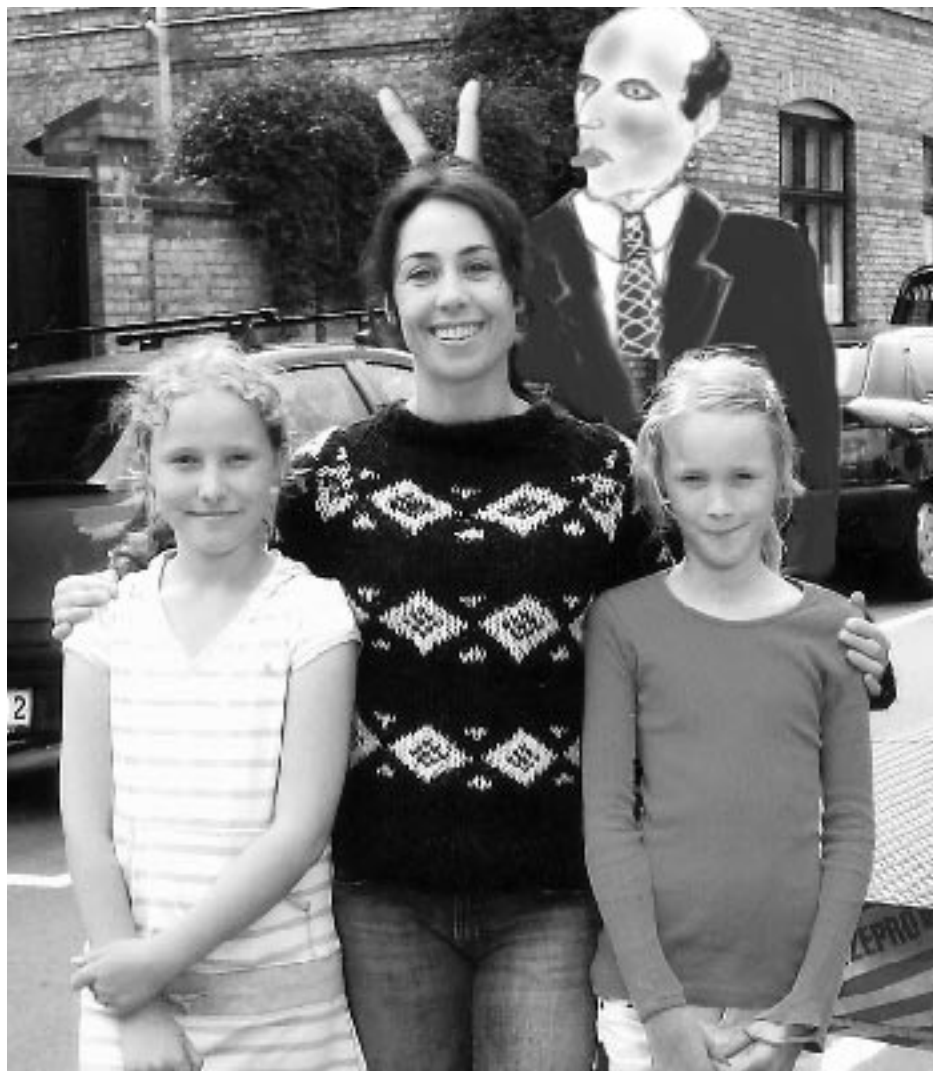
Stærkt lys og en voldsom larm lokkede ham ned i kælderen. Her var den søde kvindelige detektiv i den tykke trøje i gang med at brække det fine nye gulv op med et brækjern. Hun blev rasende, da pensionisten pludselig dukkede op i kælderen: ”Hvem fanden er du?, kan du så se at komme ud, og det kan ikke gå hurtigt nok!”

”Jamen, jeg ville jo bare komme dig til hjælp”, sagde pensionisten.

”Ud!” skreg hun så, og et par teknikere tog fat i ham og satte ham uden for døren, og smækkede den hårdt i efter ham.

Dette ”overgreb” fik pensionisten dog hævn, da den kvindelige detektiv kom ud og lidt senere stillede op til fotografering sammen med et par af Humlebys utallige unger.

Pensionisten listede sig hen bag dem og kom med i billedet.

Tiden kom omsider til den store dag med de fem minutter sammen med forfatteren. Pensionisten lagde ud med at lovprise forfatteren og forsøgte at få ham til at forstå, at serien fortjente at blive udvidet med flere afsnit, så den kom til at vare julen over, hvor der så i juledagene - hvor simpelthen alle så TV - blev bragt et afsnit hver dag.

Humblebys hyggelige julemarked på Madsens plads kunne blive en fin ramme om en lykkelig afslutning med så "happy" som en "end" nu kan blive, når ens datter er voldtaget og myrdet og derfor ikke kan holde jul sammen med sine kære.

"Forbrydelsen er fanme ikke nogen julekalender", havde forfatteren svaret.

"Nej det må du nok sige", svarede pensionisten. Han lod sig ikke slå ud af den afvisende bemærkning. For han havde stadig en trumf i ærmet:

"Rørlæggersporet – bliver det fulgt til vejs ende?", spurgte han.

"Rørlæggersporet?...." Forfatteren var slet ikke med.

"Du sagde, du havde en god idé. Og så ævler du om mange flere afsnit og julehalløj i Humleby. Nu siger du så rørlægger – sådan en optræder slet ikke i serien."

Pensionisten blev ivrig:

"Jo, der gør, og netop på en karakteristisk måde. Det er ham, der ikke kommer og reparerer toilettet i politikerens lejlighed i St. Kongensgade. De kommer jo aldrig, når der er brug for dem, men ellers holder de sig sandelig ikke tilbage."

"Nå ja. Der er en blikkenslager, som bliver afbestilt".

"Ikke en blikkenslager – en rørlægger! Måske han alligevel kom forbi netop, mens hende gymnasiepiggen, der bliver voldtaget og myrdet, er der, og venter på ham den anden politiker end ham politiker, der har lejligheden".

”En rør lægger der kommer uden for almindelig arbejdstid – Det er jo ikke en mulighed, vi kan operere med – ikke engang i fiktion, hvis det skal være bare en smule troværdigt”, svarede forfatteren.

”Jeg taler ikke om en hvilken som helst rør lægger – men om den berygtede rør lægger”, fortsatte pensionisten

”Nå ham! Nu går det op for mig, hvor du vil hen. Han bor da forresten i Humleby et eller andet sted.”

Pensionisten slog ud med armene:

”Ja netop! Det gør han desværre. Og han har for vane at komme endog meget tæt ind på livet af kvinder især uden for almindelig arbejdstid – tag nu f.eks. min egen kone ...”

”Det er gået op for mig, hvor du vil hen, de fem minutter er gået. Farvel!”, sagde forfatteren.

Pensionisten fik ikke sagt mere inden han igen stod uden for en lukket og låst dør.

Rør lægger sporet blev på ingen måde fulgt op. Rør læggeren var bare med i serien som en, der aldrig kom.

Som sædvanlig klarede politikerne frisag – et par spindoktorer blev ofret og måtte finde andet arbejde. Men morderen skulle absolut være ham den flinke flyttemand, som var så god mod børn og hjælpsom...

Dog fik den søde kvindelige kriminaler omsider oprejsning, selv om alt og alle var mod hende.

Flyttemand-familien fik aldrig vist deres glæde over, at skulle flytte ind i Humleby. Tvært imod skulle de leve med, at der var foregået noget meget mere grusomt end et svampe-angreb i kældereren.

Efter pensionistens mening var serien i enhver henseende mislykket.

Han syntes, at serien havde efterladt en mørk skygge over hele Humleby.

Og i dagene efter seriens afslutning, skulle han så fra flere i

Humbleby høre for, at han ikke kunne være bekendt, at han lod den flinke flyttemand være morderen:

”Vi kan jo ikke lukke øjnene for livets hårde realiteter, og det er jo ikke alle historier, der kan få en lykkelig udgang, selv om man gør, hvad man kan”, svarede han dem.

Hen imod jul fik folk heldigvis andet at tænke på, og pensionisten fik igen lov at gå i fred.

Juleaftensdag ringede det på døren.

”Goddag jeg kommer fra Danmarks Radio. Jeg skulle aflevere dette brev”, sagde en ung mand.

”Det er ellers mere end en postgang for sent”, sagde pensionisten og flåede brevet op.

I brevet lå der en check på 5000 kr. sammen med en undskyldning for, at den først kom nu og en henstilling om først at hæve den i det nye finansår.

Pensionisten lyste op – han havde glemt alt om hr. Golfbolds løfte om penge til en ny opvaskemaskine.

Han ønskede det unge bud glædelig jul og godt nyt finansår.

Så kyssede han checken og tog frakke og støvler på for at gå hen til Beboerforeningens kasserer med checken.

På vej ned ad gaden så han den berygtede rørlægger komme imod sig med en stor buket blomster og et listigt smil om munden.

Han krydsede gaden for at komme over på det andet fortov. Men rørlæggeren havde set ham og råbte efter ham...

”Det er vel nok en skam, at du går hjemmefra netop nu, hvor jeg vil komme forbi og ønske glædelig jul, men din kone plejer at være hjemme ved denne tid”.

Pensionisten rystede en ubehagelig fornemmelse af sig i den kolde sne.

Hos kassereren for Beboerforeningen fik han en varm velkomst og blev budt inden for på et glas gløgg.

”Det var dæleme godt gået, at du fik hevet penge ud af Dan-

marks Radio. Tak skal du have og glædelig jul!”, sagde kasseren hjerteligt.

Tak i lige måde, sagde pensionisten.

Da pensionisten gik langsomt hjemad knirkede sneen under hans sko. Ovre i Lundbyesgade lød en glad gøen fra den obligatoriske hund.